VIIKONVAIHDE

IKIVIHREÄT

Haikeita syksyn säveliä

Metsään on tullut jo syys,
lohduton yön hämäryys.
Vaan hongat huokaillessaan
suojaavat kukkia maan.

Metsäkukkia-valssi muistetaan ehkä parhaiten **Olavi Virran** levytyksenä vuodelta 1952. Studiossa häntä säesti Rytmi-orkesteri, ja sovituksesta vastasi legendaarinen **Toivo Kärki**.

Kaihoisa kappale on äänitetty Suomessa lähes 300 kertaa. Laulun ovat tulkinneet levylle lukuisat iskelmälaulajat sekä harmonikkataiteilijat, kuten **Vili Vesterinen**.

Ikivihreästä on myös rautalankasovitus, jonka The Blazers-yhtye levytti elokuussa 1963. Radiosoittoa single ei kuitenkaan saanut, sillä sähköistä versiota lavatanssiklassikosta pidettiin loukkaavana.

Suosittu häävalssi

Niin kesä saapuu jo uus,
kukkien uus ihanuus.
Metsässä puut vihannoi,
sunnuntain hääkellot soi.

Metsäkukkia on vakiinnuttanut paikkansa suomalaisessa musiikkiperinteessä. Alun perin kyseessä on venäläinen kansansävelmä.

Valssi tuli suomalaisille tutuksi instrumentaalina jo varhain, mutta varsinaiseen suosioon se nousi **Aune Haarlan** sanoituksen myötä.

Erityisen suosittu Metsäkukkia on häävalssina. Aiheeseen sopivasti laulun teksti kertoo vuodenaikojen vaihtumisen kautta kahden ihmisen rakkaustarinan. Tarinan lopussa pimeä vuodenaika väistyy kesän tieltä ja hääkellot soivat morsiusparille.

Viihteen monitoiminainen

Aune Haarla (ent. Ala-Tuuhonen, o.s. Lahdelma) oli todellinen viihteen monitoiminainen. Iittiläisen maanviljelijän tytär ehti uransa aikana toimia useissa eri tehtävissä Yleisradiossa, muun muassa äänitarkkailijana, tehosteteknikkona ja radio-ohjelmien käsikirjoittajana.

Rehevästä huumoristaan tunnettu Aune Haarla muistetaan ehkä parhaiten radiohupailusta Kankkulan kaivolla, jota hän kirjoitti yhdessä Ylen ajanvietetoimittajan **Antero Alpolan** kanssa.

Hän juonsi myös suosittua Puhelinlangat laulaa -toivekonserttia.

Iskelmää ja lastenlauluja

Haarla teki sanoitukset yli neljäänkymmeneen kappaleeseen. Niistä tunnetuimpia ovat Metsäkukkien ohella **Veikko Tuomen** laulama *Mustalaisviulu* sekä lastenlaulu *Teddykarhujen huviretki*.

Annuli-salanimeä käyttänyt Haarla sanoitti suuren osan Kipparikvartetti-lauluyhtyeen tuotannosta.

RIKU-MATTI AKKANEN

Metsä on oma oksamme

Toivo kohtuuden kulttuurin löytämisestä kannustaa Pauliina Kainulaista toimimaan niin tutkijana, pappina kuin kansalais-aktiivinakin.

JOENSUU (MT)
Läntisessä maailmassa järki on nostettu tunteiden edelle ja kaikkea arvioidaan hyödyn näkökulmasta.

”Joskus tällainen kaventuma tuntuu myös Suomen luterilaisessa kirkossa. Tarvitaan korjausliike”, kontiolahtelainen teologi **Pauliina Kainulainen** sanoo.

Maailmalla luonnon ja uskonnon suhde on noussut teologisen tutkimuksen keskiöön.

Kainulainen muistuttaa paavi **Franciscuksen** tekemästä ilmastopoliittisesta kannanotosta ja kuvaa aihepiiriä mitä polttavimmaksi. Kirkko ei voi elää irrallaan ympäristöstään.

Tervossa maatilan tyttönä kasvanut Kainulainen havahtui jo nuorena etsimään luonnosta viisautta. Yhtenä hänen uravaihtoehtonaan oli metsätieteiden opiskelu, mutta teologia vei voiton.

Papin työ on vuosien mittaan yllättänyt siinä, miten paljon yhteistä pohdittavaa luonnontieteilijöiden ja teologien välille voi syntyä.

”Huoli luonnon tulevaisuudesta on merkittävämpi kuin opilliset erimielisyydet.”

Vihdoin on aika katsoa lähelle

Pohjois-Karjalassa näkyvästi uraanikaivosta vastustanutta Kainulaista on määritelty sekä ekoteologiksi että feministiteologiksi. Itse hän puhuu nykyisin mieluiten metsän teologiasta. Sitä hän parhaillaan syventää Suomen kulttuurirahaston apurahatutkijana.

”Metsän teologia on nimi yhdelle kristillisen tradition lähestymiskulmalle. Kirkkomme on ottanut vaikutteita monista maailman kirkoista. Nyt olisi vihdoin aika katsoa lähelle ja löytää se, mitä lähiluonnolla on meille opetettavaa.”

Kainulainen toivoo materiaalikeskeistä elämää elävien ihmisten palaavan niille juurilleen, joista suomalais-ugrilaiset kansat ovat perinteisesti ammentaneet voimaansa.

Perinnöstä tuli suojelumetsä

Hiljaisuuden retriitit ja metsissä samoilu ovat tärkeä osa Kainulaisen elämää.

Lempipaikka on mökki Pielisen rannalla, josta avautuu näkymä Kolille.

Sinne hän suuntaa puolisonsa kanssa heti haastattelun päätyttyä.

Aamulla hän ehti jo pitää yliopistolla miniluennon jumalanpalveluksen olemuksesta.

Tutkijan työpäivät vaihtelevat, vaikka pääasiassa hän ajattelee, lukee ja kirjoittaa kotityöhuoneessaan. Vapaalla hän mieluummin marjastaa kuin pärisyttää raivaussahaa.

Koneet eivät häntä juuri kiinnosta, paitsi että hänellä on jo vuosien ajan ollut Pohjois-Karjalan ensimmäisiin lukeutunut biokaasuauto. Tankkausmatkat on edelleen tehtävä maakunnan ulkopuolelle.

Parasta hänen perintöpalstassaan Tervossa on ollut se, että sieltä löytyi liito-oravan pesiä ja osa metsästä kelpasi Metso-suojeluohjelmaan.

”Se tuntui niin hienolta. Toki luonnosta kohtuudella voi ottaa työtä ja toimeentuloa, mutta esimerkiksi avohakkuu on aina raju tapa käsitellä metsää.”

Kainulaiselle metsä on sellainen oma oksa, jota ei kannata sahata poikki.

Kohtuusliike jäi elämään

Kunnioittavalla asenteella Kainulaisen mielestä pitäisi suhtautua kaikkiin luonnossa eläjiin, myös susiin.

”Toivottavasti niillekin paikka Suomesta löytyisi”, hän huokaa.

Ihmisen loputon eduntavoittelu oli pontimena perustaa kohtuusliike kuutisen vuotta sitten.

Kainulainen oli alusta saakka mukana, kun eurooppalaisten vaikuttajanimien pitämän suljetun Koli Forumin rinnalle Kolilla luotiin Kohtuus vaarassa -niminen vaihtoehtoinen, kaikille avoin kansalaistilaisuus vuonna 2009.

”Tänä syksynä julkaisemme kohtuuspamfletin. Sen avulla heitämme ideaa ympäri Suomen”, hän kertoo.

”Kyseessä on avoin kansalaisliike, jossa toimiminen sopii minulle erittäin hyvin”, Kainulainen sanoo.

LIISA YLI-KETOLA

Pauliina Kainulainen kirjoittaa tästä numerosta alkaen kerran kuukaudessa MT:n Viikonvaihdesivujen Hengähdyspaikka-palstalla. Lue Hengähdyspaikka sivulta 10.

SAMULI KUITTINEN

Pihlaja on Pauliina Kainulaisen lempipuu, koska muinainen pyhä puu muuttaa muotoaan vuodenaikojen vaihtuessa ja viihtyy kaikenlaisissa paikoissa.

UUSI KOLUMNISTI

Pauliina Kainulainen

Syntynyt Tervossa vuonna 1968. Asuu Kontiolahdella.
Opiskellut teologian maisteriksi 1994 Helsingin yliopistossa, väitellyt teologian tohtoriksi vuonna 2005 Joensuun yliopistossa. Vihittiin papiksi 1995.
Työskennellyt seurakunnissa eri puolilla Itä-Suomea.
Kirjoittanut kirjoja muun muassa hiljentymisestä ja metsän teologiasta.
Toimii parhaillaan vapaana tutkijana ja opettaa Itä-Suomen yliopistossa.

RISTIKKO

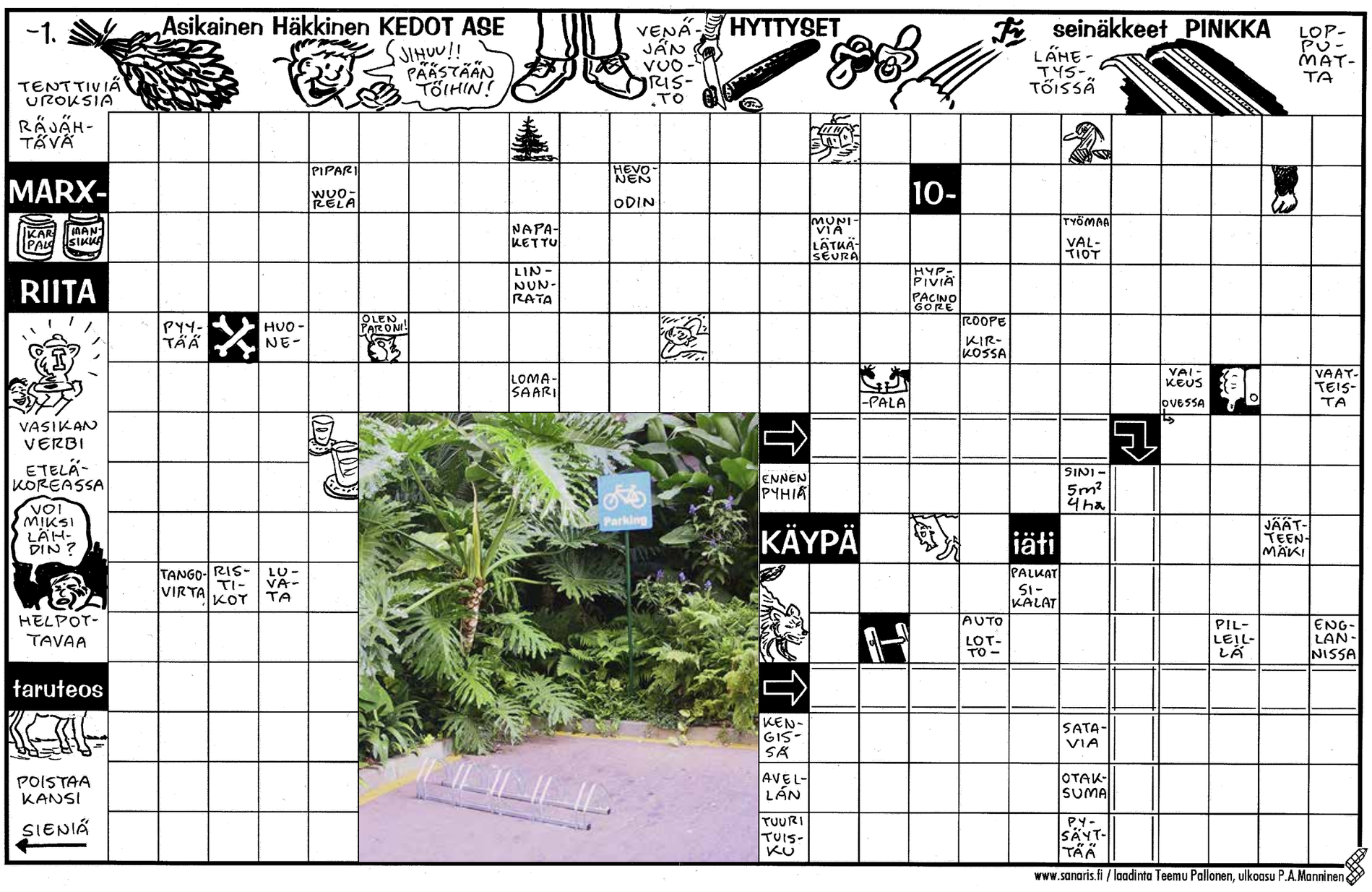

www.sanaris.fi / laadinta Teemu Pallonen, ulkoasu P.A.Manninen

SUDOKU

Taso: Keskivaikea

4				8			3	
	8		2		3			
		6						7
6		2		5			4	
7								1
	4			2		6		8
5						4		
			1		5		8	
	1			4				6

Sudoku-tehtävän 495 ratkaisu.

6	3	2	1	4	5	8	9	7
7	1	8	6	9	2	3	4	5
5	9	4	8	7	3	1	6	2
9	8	3	4	5	1	7	2	6
2	4	6	7	3	9	5	8	1
1	5	7	2	8	6	4	3	9
4	7	1	9	2	8	6	5	3
8	2	5	3	6	7	9	1	4
3	6	9	5	1	4	2	7	8

Tehtävä numero 496.

Täytä ristikko siten, että jokaisella pysty- ja vaakarivillä (ja paksuilla viivoilla rajatuissa 3 x 3 laatikoissa) on jokainen luku yhdestä yhdeksään. Kerran ja vain kerran! Apua Sudokun ratkaisuun osoitteessa: www.sudoku.org.uk
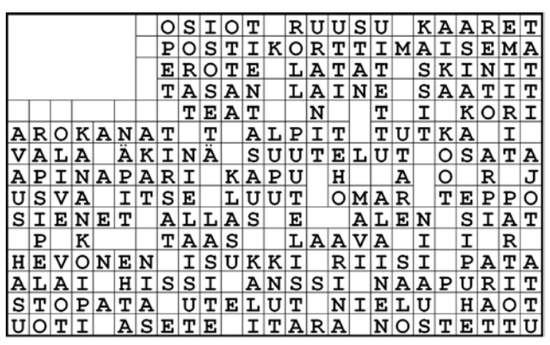
EDELLISEN RISTIKON RATKAISU